

LBRIS

We know
books

Scott
și Kimberly **HAHN**

Drumul nostru spre Biserica Romei

Traducere din limba engleză și note
Ana-Maria Botnaru

Galaxia Gutenberg
2026

Scott & Kimberly Hahn
Rome Sweet Rome. Our Journey to Catholicism

Copyright © 1993 Ignatius Press. All rights reserved.

© Galaxia Gutenberg, 2026, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAHN, SCOTT & KIMBERLY

Drumul nostru spre Biserica Romei/ Scott & Kimberly Hahn;
trad.: Ana Maria Botnaru. –
Târgu Lăpuș: Galaxia Gutenberg, 2026

ISBN 978-630-337-215-0

I. Hahn, Scott (autor)
II. Hahn, Kimberly (autor)
III. Botnaru, Ana Maria (trad.)

www.galaxiagutenberg.ro

Editura Galaxia Gutenberg
435600 Târgu Lăpuș, str. Florilor nr. 11
Mobil: 0723377599, 0733979383
email: contact@galaxiagutenberg.ro

PRINTED IN ROMANIA

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Cuprins

Cuvânt-înainte de Peter Kreeft	7
Prefață	9
Introducere	11
1. Din leagăn la Cristos	13
2. De la activitățile pentru tineret la căsătorie	25
3. O nouă înțelegere a Legământului	37
4. A propovădui și a trăi legământul ca familie	57
5. Scott în căutarea Bisericii	73
6. Unul dintre noi se întoarce acasă, la Roma	101
7. Necazurile unei căsnicii mixte	113
8. O reunire „romantică”.	137
9. Viața noastră ca familie catolică	187
Încheiere	199

Recunoscători lui Dumnezeu pentru părinții noștri
Jerry and Patricia Kirk
Molly Lou Hahn
și în memoria lui Fred Hahn
Mulțumim pentru darul vieții și al iubirii.
Ca fiu și fiică, este un privilegiu să vă cinstim.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru copiii noștri
Michael Scott
Gabriel Kirk
Hannah Lorraine
Jeremiah Thomas Walker
Sunteți darul lui Dumnezeu –
dar de viață și de iubire care face din noi o familie.
Este o bucurie să vă fim mamă și tată.

Cuvânt-înainte

În vremurile noastre nesăbuite și desperate, cuplul Scott și Kimberly Hahn, povestea vieții și a convertirii lor, e ca o stea strălucitoare pe firmamentul speranței. E una din tot mai numeroase astfel de povești ce răsar în Biserica din Statele Unite aidoma brândușelor care străpung omătul primăvara.

Toate convertirile sunt diferite – precum fulgii de zăpadă sau amprente. Însă toate sunt dramatice. Mai dramatică decât convertirea la Biserica lui Cristos este convertirea inițială la Cristos însuși. Aceste etape fundamentale – a deveni creștin și a deveni catolic – sunt doi pași ai aceluiași proces și în aceeași direcție; analogie – a te naște și a crește. Cartea de față ilustrează remarcabil acest adevăr.

Prin drama intrinsecă – omul își caută Creatorul și Acela îl caută pe el – *toate* relatările convertirilor merită cunoscute. Dar nu toate sunt captivante și nu toate te duc cu ele asemenea unui fluviu involburat. Îmi vin în minte patru motive pentru care nu poți lăsa din mână cartea asta:

Întâi, cei doi autori sunt scilipitori, limpezi în gândire și imposibil de contrazis. Nu mi-aș dori câtuși de puțin să le țin piept, de pe poziții anticatolice, într-o dezbatere!

În al doilea rând, sunt îndrăgostiți cu pasiune de Adevăr și de onestitate. Sunt incapabili de născociri și vorbe goale.

În al treilea rând, scrisul lor respiră și transmite claritate și simplitate, caritate, grație și înțelepciune, entuziasm și bucurie.

În al patrulea rând, sunt oameni încântători și minunați care (se) dezvăluie și (se) dăruiesc: pe sine și comoara pe care au aflat-o. Când îi descoperi în paginile acestei cărți, recunoști imediat o calitate greu de definit și ușor de identificat: certitudinea fidelității față de adevăr. În evreiește, asta se cheamă *emeth*. A veni în contact cu ei înseamnă a veni în contact cu adevărul.

Dar valoarea acestei cărți are și argumente de ordin religios. Unul este vădita iubire de Cristos. Pur și simplu.

Altul este cunoașterea și iubirea Scripturii. Nu știu catolici pe lumea asta care să cunoască și să-și folosească Biblia mai bine decât ei.

Al treilea argument este îmbinarea, în spirit cristic, a ortodoxiei¹ biblice și catolice cu sensibilitatea și personalismul modern – cu alte cuvinte, iubirea de adevăr și de oameni, adică a iubi deopotrivă și materia, și studenții. Această dublă iubire este marele secret al profesorilor excepționali.

În fine, focalizarea teologică asupra familiei, atât biologică cât și spirituală (Biserica văzută ca familie). Această doctrină, aidoma fiecărui element din înțelepciunea Bisericii, e definită mai clar și apreciată mai mult când este amenințată de ereziile care o contestă. În zilele noastre, acest fundament al societății omenesti și divine este atacat și pare să se stingă sub ochii noștri. Veți cunoaște doi luptători din oastea Sfântului Arhanghel Mihail care contraatacă, respingând cea mai recentă năvălire a bătrânului diavol. Oceanul de înțelepciune al Bisericii se pregătește să inunde țărâmul nostru, spălându-l de necurăția sa. Scott și Kimberly sunt două valuri timpurii ale acestei revărsări.

Printre catolicii americani din zilele noastre, nu există înregistrări² mai dorite și mai dăruite prietenilor decât cele ale soților Hahn. Acum avem mărturia lor completă. Pe care făptura noastră spirituală o va primi cu foamea cu care puii de mierlă își întâmpină mama.

Peter Kreeft

¹ În sensul inițial, etimologic, de corectitudine a doctrinei.

² Conferințe-mărturie ținute de cei doi soți.

Prefață

Arhiepiscopul Fulton Sheen³ scria odată: „Nu există mai mult de o sută de oameni în Statele Unite care urăsc Biserica Romano-Catolică; dar sunt milioane care urăsc ceea ce ei cred, în mod greșit, că este Biserica Catolică.”

Amândoi am crezut cândva că aparținem primului grup, pentru a descoperi că, de fapt, suntem în cel de-al doilea. Dar când am înțeles această distincție și unde ne aflăm, de fapt, atunci, treptat am înțeles că nu aparținem niciunuia din cele două grupuri. Însă la acel moment parcursesem deja o bună bucată din drumul către casă. Această carte cuprinde relatarea călătoriei noastre. Povestim aici cum am descoperit că Biserica Catolică este familia lui Dumnezeu, întemeiată prin legământ.

În această carte, ne focalizăm atenția asupra felului în care Duhul Sfânt a folosit Scriptura pentru a clarifica ideile noastre greșite. Nu ne-am ocupat de toate concepțiile eronate ale altora. Cu harul lui Dumnezeu, poate că într-o zi vom scrie o carte cu această temă.

Povestea noastră nu ar fi fost scrisă fără [de bunăvoința lui] Terry Barber, de la Saint Joseph Communications, West Covina, California, care ne-a oferit cu generozitate un

³ Fulton Sheen (1895-1979), episcop de Rochester (1966-1969), arhiepiscop de Newport (1969-1979), cu o extraordinară carieră de evanghelizator, întinsă pe decenii, prin emisiuni de radio și TV. A scris numeroase articole și zeci de cărți. La Editura Galaxia Gutenberg au apărut: *Carte de rugăciuni foarte folosite în războiul nevăzută cu stibiile lumii; Strigătele lui Isus pe cruce; Biruința asupra patimilor și păcatelor; Pacea inimii; Cartea sacramentelor* (două volume); *Porunca cea mare. O antologie despre iubire; Doamne, învață-ne să ne rugăm.*

notebook și numeroase înregistrări ale prelegerilor noastre, pe care Kimberly le-a transcris și le-a editat, dându-le o formă ușor de citit. Întâmplător, ea a lucrat la această carte la etaj, înconjurată de trei copii și unul care abia învățase să meargă, iar Scott se retrăsese într-un colțișor liniștit la subsol, pentru a-și finaliza teza de doctorat, „Kinship by Covenant” („Înrudire prin legământ”). Scott recunoaște deschis: dacă e ceva plictisitor în aceste pagini, asta se datorează absenteismului său auctorial.

G. K. Chesterton a spus cândva: „Dacă ceva merită *într-adevăr* făcut..., atunci merită făcut chiar și prost!” Asta explică – și ne consolează oarecum – de ce ne-am asumat riscul de a împărtăși publicului călătoria noastră într-un moment extrem de încărcat al vieții noastre.

Scott și Kimberly Hahn

În sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel

29 iunie 1993

Introducere

Îi aducem mulțumire lui Dumnezeu pentru că ne-a dat harul convertirii la Isus Cristos și la Biserica Catolică, de El întemeiată; fiindcă numai prin extraordinarul har al lui Dumnezeu am putut afla noi drumul spre casă.

Eu, Scott, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Kimberly, al doilea dintre cele mai uimitoare haruri ale vieții mele. Dumnezeu s-a folosit de ea pentru a-mi dezvălui realitatea familiei Sale întemeiate prin legământ. Și, în vreme ce eu sunt cu totul absorbit de teorie, Kimberly o pune în practică, slujind cu bucurie drept instrument mijlocitor pentru al treilea dintre cele mai uimitoare haruri primite de la Dumnezeu: Michael, Gabriel, Hannah și Jeremiah. Domnul s-a folosit de aceste haruri, numite anterior, pentru a-l ajuta pe acest biet detectiv biblist (un „Colombo al teologiei”) să rezolve cazul catolicismului – și să se întoarcă el însuși acasă.

Cu adevărat, călătoria a început ca o poveste *polițistă*, după puțină vreme a început să semene cu o poveste *de groază*, pentru ca la sfârșit să fie o minunată poveste *de dragoste* – când Cristos își dezvăluie Mireasa, adică Biserica. (Apropo: ar fi de folos ca pe parcursul lecturii să aveți în minte cele trei specii literare menționate aici.)

Eu, Kimberly, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru iubitul meu soț, Scott. A răspuns cu seriozitate la chemarea lui Dumnezeu de a mă hrăni cu Cuvântul Lui și de a mă îngriji în harul lui Dumnezeu (Ef 5,29). El a deschis drumul pentru ca familia noastră să fie primită în Biserică; și-a pus în joc viața – studiile, visurile, cariera – pentru

noi, l-a urmat pe Cristos fără să-i pese de prețul plătit pentru asta.

La fel ca în cazul lui Scott, drumul meu, pe măsură ce înainta, și-a schimbat tonul și nuanțele, aidoma succesiunii anotimpurilor. Nu aveam de unde să știu că va dura atât de mult din vară până în primăvară.

1.

Din leagăn la Cristos

Scott:

Sunt cel mai mic dintre cei trei copii ai soților Hahn, Molly Lou și Fred. Botezat în ritul prezbiterian, am crescut într-o familie care era protestantă doar cu numele. Biserica și religia jucau un rol minor în viața mea și a familiei noastre, și atunci mai degrabă din rațiuni sociale decât din convingeri profunde.

Îmi amintesc când am fost ultima dată la biserica unde mergea familia noastră. Pastorul predica despre îndoielile sale cu privire la Nașterea lui Isus din Fecioară și la Învierea sa trupească. M-am ridicat în mijlocul predicii și am plecat. Îmi amintesc că mă gândeam așa: nu sunt sigur ce cred, dar, cel puțin, am bunul-simț să nu mă ridic împotriva acelor lucruri pe care se presupune că ar trebui să le predic în fața oamenilor. Și mă întrebam: oare de ce nu renunț la poziția sa în biserica prezbiteriană pentru a se duce acolo unde se regăsesc convingerile sale? Nu aveam de unde să știu că acest moment prevestea ceva ce aveam să trăiesc la rândul meu.

Bune sau rele, tot ce făceam, făceam cu pasiune. Fiind un adolescent tipic, mi-am pierdut orice interes față de biserică, în schimb mă interesau teribil cele lumești. Drept urmare, am intrat repede în bucluc: considerat delincvent, am fost nevoit să apar în fața unui tribunal pentru minori. Confruntat cu perspectiva unui an de detenție din cauza numeroaselor acuzații la adresa mea, am recurs la minciuni ca să scap de sentință și m-am ales cu șase luni de supraveghere. Spre

deosebire de Dave, cel mai bun prieten al meu, m-am îngrozit văzând încotro se îndrepta viața mea. Știam că lucrurile trebuie să se schimbe. O luasem la vale, și încă în viteză! Nu mai aveam niciun control asupra mea.

Am remarcat că lui Dave puțin îi păsa. Știam că e catolic, dar când s-a lăudat că l-a mințit pe preot la spovedanie, asta mi s-a părut că le întrece pe toate. Câtă ipocrizie! I-am răspuns astfel: „Dave, sunt bucuros că nu va trebui vreodată să-mi mărturisesc păcatele în fața unui preot.” Eheee, de-aș fi știut...

Când eram în primul an la liceu, Domnul l-a adus în viața mea pe Jack, student la universitate. Era unul dintre liderii organizației Young Life, o misiune creștină fără afiliere confesională, fondată pentru a vesti evanghelia unor tineri încăpățânați și neduși la biserică – așa cum eram eu și prietenii mei. Jack mi-a devenit prieten apropiat și relația noastră era foarte importantă pentru mine. Juca baschet și stătea cu noi după ore, apoi ne ducea acasă cu mașina.

După ce ne-am cunoscut mai bine, Jack m-a invitat la o întrunire a organizației Young Life. I-am răspuns politicos: „Mulțumesc, dar nu.” Nu aveam de gând să particip la o întrunire religioasă, chiar dacă nu era vorba de o biserică.

Apoi Jack a spus, în treacăt, că va veni o anume Kathy. Cred că știa că exact aia era fata de care încercam să mă apropiu. I-am spus: „Mă mai gândesc.” A continuat spunând că Walt, unul dintre cei mai buni chitariști din Pittsburgh, cânta la întrunirile lor și că avea obiceiul să rămână după încheierea evenimentului și să improvizeze la chitară împreună cu toți cei interesați. În acel an, Jack știa bine acest lucru, chitara devenise religia mea, înlocuind alte preocupări. În fine, aveam un motiv serios, în fața prietenilor mei, pentru a participa la evenimentul fundației Young Life.

Așa că m-am dus. Am vorbit un pic cu Kathy și am improvizat alături de Walt, care era un chitarist absolut extraordinar. Mi-a arătat câteva trucuri. Am revenit săptămâna următoare – și cealaltă, și cealaltă.

În fiecare săptămână Jack ținea o prelegere în care comenta unul dintre episoadele evanghelice din viața lui Isus. Apoi ne adresa, în chip de provocare, mesajul fundamental al Evangheliei: suntem păcătoși, avem nevoie să fim mântuiți, iar Cristos a murit pe Cruce, plătind pentru păcatele noastre. Ca să ne mântuim, trebuia să îl alegem ca Domn și Mântuitor al nostru, nu era ceva de la sine înțeles. Ascultam, dar nu eram impresionat.

Cam o lună mai târziu, Jack m-a invitat să vin la o reculegere. I-am răspuns: „Nu, mulțumesc. Am alte planuri.” A precizat că va veni și Kathy – va fi acolo; tot weekendul. Isteț tipul! „Alte planuri” nu aveau decât să mai aștepte.

Cel care ținea prelegerile a prezentat Evanghelia într-un mod simplu, dar ca pe o provocare adresată nouă. În prima seară a spus: „Priviți la Cruce. Dacă sunteți tentați să vă priviți cu îngăduință păcatele, vreau să priviți atent și îndelung [Crucea].” M-a făcut să înțeleg pentru prima dată că, da, păcatele mele l-au pus pe Isus pe Cruce.

În seara următoare, a lansat o nouă provocare. „Dacă sunteți tentați să priviți cu superficialitate iubirea lui Dumnezeu, uitați-vă din nou la Cruce, fiindcă iubirea lui Dumnezeu l-a trimis acolo pe Cristos – pentru voi.” Până atunci mă gândisem la iubirea lui Dumnezeu în cheie sentimentală. Însă Crucea e departe de a fi sentimentală.

Bărbatul respectiv ne-a îndemnat să ne dăruim viața lui Cristos. Am văzut că unii dintre cei prezenți au răspuns acestui îndemn, însă eu m-am abținut. M-am gândit că nu

vreau să mă las condus de emoția momentului. Voi aștepta. Dacă ce am trăit în seara asta este adevărat, va fi adevărat și peste o lună. M-am dus acasă, amânând decizia de a-mi dărui viața lui Cristos.

Cu ocazia reculegerii, am cumpărat două cărți. O lună mai târziu, într-o seară, am citit dintr-o suflare *Know Why You Believe* [Să știi de ce crezi] de Paul Little și anumite pasaje din cartea lui C. S. Lewis, *Creștinism pur și simplu*. Cele două cărți mi-au oferit răspunsuri la întrebările mele legate de evoluție, existența lui Dumnezeu, posibilitatea existenței miracolelor, Învierea lui Isus și veridicitatea Scripturii. Pe la ora două noaptea am stins veioza, m-am întors pe-o parte și m-am rugat astfel: „Doamne Isuse, sunt un păcătos. Cred că ai murit ca să mă mântuiești. Vreau să-ți dăruiesc, chiar acum, viața mea. Amin.”

Și m-am culcat. Nu s-au auzit nici coruri de îngeri, nici sunete de trâmbiță. Nici măcar un val de emoție. Totul părea lipsit de senzațional – însă a doua zi dimineață, când am văzut cărțile, mi-am amintit decizia și rugăciunea mea. Și am știut că ceva se schimbase.

Și prietenii mei au băgat de seamă că ceva se schimbase. Dave, prietenul meu cel mai bun și unul dintre cei mai îndrăgiți elevi din școală, a aflat că nu mai vreau să iau droguri. M-a luat deoparte și mi-a zis: „Scott, fără supărare, dar nu te mai vrem în cercul nostru de prieteni. Eu și ceilalți credem că ești informator al poliției.”

Am răspuns: „Fii serios, Dave. Știi bine că nu e așa.”

„Nu știm ce ești, însă te-ai schimbat și nu mai vrem să avem de-a face cu tine. Să fii sănătos!” Și au plecat.

Am rămas mască. La o lună după ce i-am oferit lui Cristos viața mea, m-am trezit că sunt singur, că nu mai am niciun

prieten în acel liceu. M-am simțit trădat. M-am adresat lui Dumnezeu astfel: „Doamne, ți-am dăruit viața mea, iar tu mi-ai luat prietenii. Ce înseamnă asta?”

Deși nu aveam de unde să știu în acel moment, Dumnezeu îmi cerea să sacrific ceva ce stătea în calea relației mele cu el. Deși a fost dificil și a necesitat timp, în următorii doi ani am legat prietenii solide și veritabile.

Înainte de a termina clasa a X-a, am trăit experiența puterii transformatoare a harului divin. Anul următor, am experimentat o revărsare specială a Duhului Sfânt, într-o manieră personală și profundă. Drept urmare, am dobândit o nepotolită sete de Scriptură. M-am îndrăgostit până peste cap de Cuvântul lui Dumnezeu – călăuza infailibilă a vieții noastre de creștini – și de studiul teologiei.

În ultimii doi ani de liceu m-am concentrat pe cântatul la chitară și studiul Scripturii. Jack și prietenul său, Art, m-au inițiat în tainele Scripturii. Mai mult: când eram în ultimul an de liceu, Art m-a luat cu el la câteva cursuri ținute de dr. John Gerstner la seminar.

Marii reformatori protestanți Martin Luther și Jean Calvin erau personalitățile din istoria creștinismului care mă interesau cel mai mult – și despre care Jack și Art vorbeau tot timpul. Am cercetat mai întâi cum a redescoperit Martin Luther evanghelia – cel puțin așa credeam eu – tăind orice legătură cu Biserica Catolică. Am început să-i devorez scrierile.

În consecință, am devenit un anticatolic îndârjit. Eram atât de ferm convins, încât pentru cursul de engleză al Drei Dengler mi-am ales concepțiile lui Luther ca proiect de cercetare pentru absolvirea liceului. Aveam misiunea de a-i corecta și de a-i elibera pe catolici din chingile legalismului nebiblic al îndreptăririi prin fapte. Luther reușise să mă

convingă: catolicii credeau că se mântuiesc prin faptele lor, însă Biblia ne învață că îndreptățirea este doar prin credință, *sola fide*.

Luther a spus odată de la amvon că poate să comită adulter de o sută de ori pe zi, iar asta nu compromite justificarea lui în fața lui Dumnezeu. Desigur, asta era o figură retorică, însă m-a impresionat. Și le-am povestit-o multor prieteni catolici.

Să recunoaștem: anticatolicismul poate să pară un demers întru totul rezonabil. Dacă ostia la care se închină catolicii nu este Cristos (iar eu eram convins că nu e), atunci gestul lor de a îngenunchea înaintea ei și de a o adora este idolatrie și blasfemie. Eram convins de acest lucru și am făcut tot ce am putut pentru a-i convinge și pe alții. Vă rog să înțelegeți: anticatolicismul meu înflăcărat izvora din zelul meu pentru Dumnezeu și din dorința bine intenționată de a-i ajuta pe catolici să devină creștini. În definitiv, catolicii beau și înjurau mai rău decât o făceam eu înainte de a deveni creștin; știam deci că au mare nevoie de ajutor.

Prietena mea de atunci era catolică. I-am împrumutat *Roman Catholicism* de Lorraine Boettner, considerată biblia anticatolicismului – o carte despre care știu astăzi că este plină de falsuri și minciuni despre Biserică. Prietena mea a citit-o și mi-a scris un bilețel în care îmi mulțumea și declara că nu se va mai duce vreodată la Liturghie. Ulterior, am dăruit multor prieteni exemplare din această carte. Cu toată sinceritatea și [fiind] orbit, i-am mulțumit lui Dumnezeu că se folosește de mine astfel.

Bunica paternă era singura catolică din toată familia. O femeie tăcută, smerită și evlavioasă. Fiindcă eram singurul membru „religios” al familiei, la moartea ei, tata mi-a dat obiectele ei religioase. Le priveam cu oroare și dezgust. În timp

ce îi rupeam Rozariul, mă rugam astfel: „Doamne, eliberează-o din lanțurile catolicismului, care au ținut-o prizonieră.” Am rupt cărțile ei de rugăciuni și le-am aruncat, nădăjduind că aceste superstiții aberante nu i-au cucerit sufletul. Fusesem condiționat să consider că toate acestea sunt un balast scornit de oameni pentru a complica esența simplă și mântuitoare a Evangheliei (Nu sunt deloc mândru că am făcut toate astea, dar le povestesc aici pentru a sublinia sinceritatea și implicarea profundă a creștinilor evanghelici când vine vorba de convingerile lor anticatolice.) Nu eram anticatolic precum bigoții, ci din convingere.

Un anumit episod a confirmat acest lucru. La sfârșitul ultimului an de liceu eram în drum spre școală, mă duceam la o repetiție. Am trecut pe lângă casa lui Dave, care fusese cândva cel mai bun prieten al meu. În camera lui era lumina aprinsă și m-am gândit să trec pe la el și, măcar, să îi spun la revedere înainte de a termina școala și de a mă duce la colegiu. Îl văzusem foarte rar în ultimii doi ani.

Am sunat la ușă și mi-a deschis mama lui Dave, care m-a invitat înăuntru. Cred că aflase că am devenit credincios – era foarte încântată să mă vadă. Când am intrat, Dave cobora de la etaj și-și punea geaca. Când m-a văzut, a rămas pe loc, uimit.

„Scott!?”

„Dave?”

„Hai sus.”

La început eram stânjeniiți. Dar apoi ne-am așternut la vorbă. Râdeam și povesteam – ca pe vremuri. Mi se părea că am stat un sfert de oră, dar, de fapt, trecuseră două ore. Uitasem de repetiție! Văitându-mă de asta, am zis brusc: „Dar stai! Îți puneai geaca. Scuză-mă. Cred că ți-am stricat planurile.”

Brusc, s-a schimbat la față. „De ce ai venit la mine în seara asta?”

„Ca să îmi iau rămas-bun și să îți urez toate cele bune.”

„De ce astă-seară?”

„Nu știi. De ce? Ai ratat ceva important?”

Mă uitam la acest tip bine făcut, care fusese sportiv, haios și popular [între colegi] – îi tremura vocea. „Când ai venit, mă pregăteam de plecare...” A băgat mâna în rucsac și a scos o funie de 2,5 m, având un laț la capăt. „Plecăm să mă spânzur. Azi după-amiază mă urcasem într-un măr în livadă, gata să o fac. Dar au trecut pe acolo două fete. M-am gândit: viața mea am făcut-o praf, de ce să o distrug și pe a lor? Am hotărât să o fac în seara asta, după ce se întunecă. Mă pregăteam să ies din casă când ai venit.”

A început să plângă și mi-a cerut să mă rog pentru el. Ne-am îmbrățișat și m-am rugat pentru el imediat, chiar acolo. Îndreptându-mă spre ieșire, am observat crucifixul pe perete, lângă ușa de la intrare. Mi-am zis: Ce păcat că nu i s-a vestit Evanghelia! Ajungând în stradă și îndreptându-mă spre casă, am ridicat ochii, am privit stelele și i-am spus lui Dumnezeu: „Doamne, eu nu știam ce are de gând să facă. Dar tu știai, nu-i așa? Dacă îți este de folos unul ca mine ca să ajuți pe cineva ca Dave ... Iată-mă. Folosește-te de mine cât mai des – mai ales ca să-i ajuți pe catolici.”

Kimberly:

În 1957, înainte de a suna clopotele de Crăciun, tata a primit vestea că i s-a născut primul copil: Kimberly Lorraine. S-a bucurat nespus împreună cu mama.

Părinții mei, Jerry și Patricia Kirk, m-au învăluit în rugăciune din clipa în care au știut că vor avea un copil

până-n ziua de azi. Mă hrăneau cu Cuvântul lui Dumnezeu așa cum mă hrăneau cu mazăre și cartofi. M-au botezat în pruncie și mi-au transmis credința din fragedă copilărie. Mi-au dat exemplul bun, învățând mereu despre Domnul și aprofundând viața de credință. Iubirea reciprocă și iubirea lor pentru Domnul au constituit o temelie extraordinară a credinței mele. Ce moștenire valoroasă!

Puteau spune, împreună cu psalmistul: „Cânta-voi pururea îndurările Domnului, /Vesti-va gura mea, în neam de neam, fidelitatea Ta.”⁴ (Ps 89)

Iubindu-mi părinții, l-am iubit pe Dumnezeu pe care ei îl iubeau. Crezându-mi părinții, am crezut în Dumnezeu în care ei credeau – că a făcut tot ce spuneau ei că a făcut. Credeam că este adevărat ceea ce scrie în Biblie pentru că ei au spus asta. Însă vine o vreme când fiecare dintre noi trebuie să decidă pentru sine dacă cerințele lui Isus cu privire la viața noastră sunt adevărate sau nu.

Într-o bună zi, când eram în clasa a șaptea, am avut ocazia să mă decid. Crescută într-o respectabilă familie creștină, eram unul dintre acei copii „buni”, care nu comit păcate mari cu fapta, ci mai mult cu gândul și cu atitudinea. Păcatele prin omisiune erau mai grave decât cele prin înfăptuire. Dar în acea zi eram dureros de conștientă de căderile mele și eram pregătită să îl ascult predicând pe dr. Lloyd Ogilvie.

Am ascultat Evanghelia [vestită] într-un fel care mi-a copleșit inima și m-a convins: Dumnezeu mă iubea și dorea ca eu să trăiesc cu El și pentru El, însă păcatele mele mă despărteau de El. Ca să mă pot apropia de El, păcatele

⁴ Cartea Psalmilor, traducere din limba ebraică de Pr. prof. dr Liviu Pandrea, Ed. Galaxia Gutenberg, 2011.